

Τα βιβλία του π. Θεμιστοκλή είναι σαν την πασχάλια εμπειρία: η πασχάλια εμπειρία αποτελεί μαρτύριο συνειδήσεως να είσαι γαντζωμένος στο ΧΡΙΣΤΟ. Τα βιβλία του αποτελούν μαρτυρία ότι η ΑΡΕΤΗ είναι ο δρόμος στην ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ - από τις καταγιγίδες του απραγματοποίητου - μέσω ΧΡΙΣΤΟΥ.

Με μια ματιά καθαρή, με ελευθερία αρετής, γεννήματα απλής πρακτικής σκέψης γονιών αλλά και με μια ρωμαλεότητα επίλυσης των αγωνιών που όλους μας απασχολούν, πεισματικά φανερώνουν ότι ο π. Θεμιστοκλής είναι «κεχαριτωμένος», όπως όλοι θα θέλαμε να είμαστε.

Αυτή τη φορά με τον «Καιρό να είναι κόντρα» και με τη σφεντόνα διαίσθηση, με αποτυπωμένη την αγωνία του τα παιδιά μας να είναι μέσα στην αρετή, θεοφόρος της πίστης του, με την ενδελεχή του μελέτη, την πεποίθηση ότι ο άλλος είναι εικόνα Θεού, αλλά και με μια θέαση ζωής όπου κυριαρχεί η ΑΓΑΠΗ, η γαλήνη, ο ρομαντισμός, η χαρά, η ελπίδα, η υπομονή, η γιορτή μαζί με το ΧΡΙΣΤΟ και μέσα από τον ΧΡΙΣΤΟ, προτείνει λύσεις! Ελπιδοφόρες, εφικτές απέναντι σε μια μοιρολατρία, σε μια απελπισία, σε μια σκέψη ναυαγισμένη αν θέλετε, που αντανακλούν την πεποίθηση ότι ο δρόμος του καθενός είναι ένας Αγώνας. Ένας αγώνας μέσα από δάκρυα και μετάνοια, μέσα από την προθυμία του λογισμού, τη δύναμη του ίδιου του εαυτού να αναζητήσει τη χάρη, να αξιοποιήσει το τάλαντο που του δόθηκε, τη δύναμη να αγωνίζεται, την εμπιστοσύνη στο ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Γιατί, η ζωή χωρίς να βλέπουμε την κάθε ευλογία στον καθημερινό ΣΤΑΥΡΟ είναι μια ζωή φθινοπώρου που αφήνει πάντα μια θλίψη. Άλλωστε ο άνθρωπος αξίζει όταν αγωνίζεται!

Με ευφάνταστο τρόπο και με τίτλους τραγουδιών που ακόμα τη δεκαετία του '90 βγάζαν συναίσθημα, γιατί τα περασμένα ψιχαλίζουν μέσα μας, αλλά και με το «η καρδιά πονάει όταν ψηλώνει» της Ν. Μποφίλιου, στην ανελέητη κάψα της ανάγκης, προτείνει το μοίρασμα, τη δεξιότητα της ελπίδας, τον αυτοσεβασμό, την παραδοχή του λάθους, τη διάκριση ως κρυστάλλινη ΓΡΑΦΗ και ανάγνωση, τη θυσία όχι το δικαίωμα, την ευθύνη που έχουν τα πρόσωπα με ταυτότητα, το μέτρο που νηματοδοτεί προσανατολισμούς στο εμείς, τη συγχώρεση για τους άλλους που δεν είναι όπως θα θέλαμε, την έξοδο από την ασφάλεια της σιωπής, τα όρια με τα οποία αυτοπεριορίζεις τα δικαιώματα του ΕΓΩ χάριν του ΕΜΕΙΣ, την προσευχή που είναι άνοιγμα στον ουρανό.

Προτάσσει το Carpe diem- αδράξτε την ευκαιρία, αδράξτε τη μέρα για να αλλάξουμε τον τρόπο που βλέπουμε τον κόσμο με σημείο αναφοράς την ελπίδα ότι θα νικήσουμε ακόμη και αν χάσουμε!!! Ευλαβείται τον ανερμάτιστο ενεργό χριστιανό που λέει όχι στη γερασμένη νοοτροπία ταύτισης με τη συνήθεια και η προσευχή παρηγορεί, μεταμορφώνει, λυτρώνει.

Με γλώσσα σύγχρονη τρολάρει, με λέξεις καθαρές και στιβαρές- σαν τη φερεγγυότητα των αγαλμάτων- με ένα σούρουπο που βάζει σύρτη στη γραμμική του σκέψη, ανασύρει περγαμηνές της μνήμης

με το:- μην ψάχνεις πια αλλού αφού το ξέρεις ήδη εδώ είναι το ΤΑΞΙΔΙ- και εννορηστρώνει επαγωγικά το στάδιο του επισκέπτη της εκκλησίας στο βίωμα του πιστού της εκκλησίας.

Τον 15^ο αι. στην Ευρώπη κυριάρχησε ο ουμανισμός:ο άνθρωπος στο κέντρο του κόσμου. Τον 21ο αι. κυριαρχεί η αυτοθέωση, κυριαρχεί ο HOMO UNIVERSALIS, ο πανεπιστήμονας ΧΩΡΙΣ ΗΘΟΣ. Πτώση ψυχών από τον κόσμο των ιδεών σύμφωνα με τον Πλάτωνα. Σημείο αναφοράς του όμως εδώ γίνονται οι ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΕΣ με ένα διαβατήριο Σοφίας, ΜΕ ΗΘΟΣ, με γνησιότητα, με απαράμιλλη πνευματική παραγωγή, δείχνουν δρόμους για μια ανώτερη ζωή και πνευματική σχέση, δρόμους για την αυθεντικότητα της πίστης με προσανατολισμούς στην εκπαίδευση και στην ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ.Η επικαιρότητα όμως αναζητά λαϊκισμούς, νεοάθλιους, νεόπτωχους, την αποτυχία μιας κοινωνίας να αφουγκραστεί τη βαθύτερη υπαρξιακή ανάγκη του ανθρώπου να επικοινωνεί, τονίζει την ανώνυμη μάζα που θα αχρηστευτεί. Το δίπολο αντίσταση - ανατροπή ορίζεται υποθήκη μιας αλλιώςτικής πορείας ζωής ενάντια στο «φαίνεσθαι» και με αγάπη δίπλα στο «είναι», σε μια εποχή αθεΐας, αδιαφορίας, πρόκλησης, που φορά το μενταγιόν της συντριβής, της σιωπής, της έλλειψης σεβασμού.

Φαίνεται, από τη ζωή μου
Πέρασε κήπος ΚΑΠΟΤΕ,
Φαίνεται, από τη ζωή μου
Πέρασε άγνοια ΚΑΠΟΤΕ,
Φαίνεται από τη ζωή μου
Πέρασε πίστη ΚΑΠΟΤΕ,
Φαίνεται από τη ζωή μου
ΖΩΗ πέρασε ΚΑΠΟΤΕ.

Δισταγμός, συστολή, αγωνία της Κικλής Δημουλά, για την αλήθεια της ψυχής! Κι εδώ δηλώνεται ως παρηγοριά η πάλη με τα ελαττώματα μας -να φωτιστώ και να φωτίσω- να ξεπεράσουμε την απόλυτη σύγχυση, την ξενοφοβία, την εκμετάλλευση των ταλαιπωρημένων ανθρώπων, τον αποκλεισμό των κοινωνικά περιθωροποιημένων, τη διάρρηξη των διαπροσωπικών μας σχέσεων. Μεταμορφώνομαι σημαίνει ΑΝΟΔΟΣ στο ΘΑΒΩΡ της Εκκλησίας όπως χαρακτηριστικά αναφέρει στο βιβλίο του. Αυτή την εκκλησία, που δηλώνει ΑΝΑΝΕΩΣΗ, με λόγια προσιτά όχι κηρυγματικά, που δεν Αμνηστεύει το κακό αλλά αγωνίζεται να το ξεπεράσει, που δηλώνει ΕΠΙΓΝΩΣΗ για το τί είναι αληθινό, ΕΝΙΣΧΥΣΗ στην προσευχή με πόνο η οποία γεννά καρπούς και μετακινεί το «όρος», που διεκδικεί το άνοιγμα του δρόμου για την ΑΙΩΝΙΑ ζωή με δώρα την ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ, την ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ, τη ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ενώπιος ενώπιω κι αναζητά την ΕΥΤΥΧΙΑ στην διάρκεια, στην Ανάσταση, στον καλό Σαμαρείτη των ουρανών, τον ΧΡΙΣΤΟ.

Ο κόσμος αποκτά νόημα όταν μπορούμε να μοιραστούμε.
Παραινέσεις τα λόγια του, που είναι λόγια παραμυθίας:
Η Κυριακή=ημέρα Ανάστασης
Στη Δευτέρα=αποτυπώνεται η ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ
Η Τρίτη=πορεύεται με την ΥΠΟΜΟΝΗ

Τετάρτη=σημαίνει ΝΗΣΤΕΙΑ

Πέμπτη=ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ για μηνύματα με ΘΕΙΑ ΧΑΡΗ

Παρασκευή=ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ στον ΠΕΙΡΑΣΜΟ της ΕΙΚΟΝΑΣ

Το Σάββατο=Επιλέγω κι αλλάζω τον τρόπο που βλέπω τη ΖΩΗ

Κάθε στιγμή της ζωής είναι μια πράξη, ΠΙΣΤΗΣ.

Η αγάπη είναι ένα συναίσθημα που έχει άμεση σχέση με τα χρώματα... το ένα ουράνιο τόξο πάνω στο άλλο. Είναι εκδήλωση εμπιστοσύνης. Η ζωή άλλωστε είναι συνεχής μαθητεία! Για να βρούμε τη γαλήνη στους ουρανούς πρέπει να βρούμε την αγάπη στη γη. Χωρίς αυτή δεν αξίζουμε ΤΙΠΟΤΑ. Η αληθινή αγάπη είναι μια πράξη ολοκληρωτικής παράδοσης και μεγαλοψυχίας. Κρύβει κάτι το μυστηριώδες, ΟΣΟ τη μοιραζόμαστε ΤΟΣΟ πολλαπλασιάζεται!!!.

Σας ευχαριστώ...